

PORTA
NZA
CE

PALAMOS

DESEMBRE DEL 1936

Noticiari

Creient un deure de companyerisme ajudar, encara que modestament, als nostres amics i consocis que es troben absents en algun front de guerra, en la reunió general del 7 de Novembre, va constituir-se una Comissió d'Ajut, que cuida de remetre als susdits companys sengles paquets amb queviures i dolços.

Per atendre les despeses ocasionades, es va fixar una quota extraordinària, essent ja bastant nombrosos els paquets enviats fins a la data.

◆

Ha hagut d'incorporar-se a les forces de marineria, a la Base Naval de Cartagena, el nostre consoci Pere Viader.

Lí desitgem una felix i sortosa intervenció a favor de la causa que defensem.

◆

Per notícies que continuament estem rebent dels companys dels fronts, sabem que aquests es troben perfectament i amb una moral cada dia més elevada.

Els desitgem que sempre ens puguin comunicar el mateix.

DEMANEU AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

ÉS LA MILLOR AIGUA DE TAULA

ESCOLLIU SEMPRE **PANEDES**

Fc d'errades ~ En l'article publicat en el número anterior, titulat «Origen i desenvolupament del llenguatge, en relació amb l'evolució de la humanitat», del nostre consoci Josep Parals, hi apareix, en l'última ratlla de la pàgina 114, l'errada següent:

Allà on diu «.. i dèbils en relació amb la vigorosa *fama*», ha de dir «... i dèbils en relació amb la vigorosa *fauna*...»

VISAT PER LA CENSURA

ANY I - Desembre 1936 - N. 11

COBERTA
DIBUIX DE
LL. MARGARIT

NOSTRE IDEAL CLUB

PALAMÓS

BRUC, 1

CANT DE VIDA

PER IGNASI IGLESIES

Cantem victòria, dona estimada!
Ja tinc parada
la nostra llar.
Es blanca, blanca, i assolellada.
Talment diries que està encantada
mirant al mar.

Cantem hosanna, ma bona amiga!
Deixa que diga
qui no em coneix.
L'amant més pobre, per molt que ho siga,
si pren exemple de la formiga,
la llar guarneix.

Riu, dona verge, corflorida,
prometedora
de fruit d'amor.
Tú, que ets alegre i alegradora,
canta el fill nostre, que ve amb l'aurora
del teu rubor.

Mira, la terra, que és riallera!
La primavera
m'ha retornat.
Ja no em fatigo ni em quedo enrera,
tot hi fent via per la dreuera.
Ja m'he salvat!

L'ànima em sento forta i ardida;
dret a la vida,
rient, em du.
Vola que vola, canta, agraïda,
perquè, amorosa, l'has redimida
i ara és per tú,
tota per tu.

CURSET DE NOCIONS SANITÀRIES

PARLAMENT

Pel Doctor Adolf LOZANO

Señoritas; señores:

NOSTRE IDEAL CLUB, esta simpática sociedad que enaltece a la juventud palamosina, me ha invitado a dar un cursillo de charlas — ni conferencias me atrevo a llamarlas — sobre todo aquello que pueda interesar de mi profesión a todos los jóvenes, insistiendo sobre todo en aquellos asuntos que pudieran ser de mayor utilidad en estos momentos porque desgraciadamente atravesamos.

Con ello hace honor al lema «Cultura i Esport» que campea en el Club, idéntico al antiguo aforismo *mens sana in corpore sano* — alma sana en cuerpo sano.

He accedido gustoso a la invitación, y ahora casi me arrepiento, porque seguro estoy de desilusionaros, a pesar de que he de poner todo mi esfuerzo para que así no sea.

Han acudido a inscribirse, un considerable número de oyentes de las más variadas profesiones. A todos les une el mismo noble deseo: el ansia de saber, pero sinceramente he de confesar, aunque tenga que decepcionaros, que muchos de vosotros, pocas cosas oireis que no sepáis ya. Son estas unas charlas de vulgarización, en las que voy a empezar por el abecedario.

He creído necesario describir el cuerpo humano y sus funciones, si bien sea tan someramente que lo que en la Facultad de Medicina se considera como objeto de estudio de dos cursos completos, aquí lo resumiré en seis temas. Figuraos así, lo superficialmente que habrán de ser tratados.

Más adelante, hablaremos de las obligaciones y condiciones físicas y morales que ha de reunir toda enfermera, luego describiremos el instrumental de uso más corriente en Cirugía, daremos un vistazo a la higiene y a las enfermedades infecciosas, estudiaremos brevemente y con toda claridad el modo de curar heridas y quemaduras, los vendajes, antisépticos etc.. De todo ello se hablará poco — porque en quince o veinte temas de una hora aproximada no se puede profundizar mucho — pero sí lo bastante para que todos los oyentes puedan, si les interesa aumentar un poco su cultura general, con algunos conocimientos de medicina útiles a todo el mundo.

Algunos días, la enfermera titulada, señorita Gertrudis Ramón, alternará conmigo la misión que nos hemos trazado. Ella contribuirá a

dar amenidad a estas lecciones, puesto que en la variación está el gusto, y hay temas que son más apropiados para ella que para mí.

Ya sé que ha habido quien ha dicho que íbamos a dar clase para hacer enfermeras. Me interesa hacer constar lo contrario. Sería absurdo pretender hacer enfermeras en quince lecciones, siendo así que estos estudios requieren dos años de teoría, y sobre todo de práctica hospitalaria que aquí nos es imposible realizar.

Menos cabe pensar todavía, que la asistencia en este cursillo pueda entrañar compromiso alguno para nadie. Creo que todos sabreis entender lo que quiero decir.

Aquí se darán unas lecciones para todo aquel que quiera oirlas, y al final de este cursillo, cada uno irá a su casa, con unos nuevos conocimientos adquiridos, para utilizarlos exclusivamente cuando a cada cual le interese. Ni más, ni menos.

Hemos conseguido un aparato de proyecciones para poder ilustrar nuestras charlas, y para comprender con mayor claridad los temas que se desarrollarán.

Mis explicaciones, estarán al alcance de todo el mudo, ya que no pretendo, al darlas, mi lucimiento personal, cosa bien fácil por cierto ante un auditorio profano, sino que todos mis oyentes puedan obtener fruto provechoso, aumentando el caudal de sus conocimientos, con algunas nociones sanitarias, procurando a la vez desechar algunos errores que corren de boca en boca desde tiempo inmemorial, y que solamente sirven para perjudicar a la ciencia y sobre todo a los que los practican.

Como quiera que en el curso de mis explicaciones han de salir a relucir buen número de nombres difíciles de recordar para quienes no estan familiarizados con ellos, yo os aconsejo vengaís provistos de unas cuartillas y un lápiz o una pluma para tomar algunas notas, si de veras se quiere obtener algun provecho de las lecciones que explicaré.

Un ruego que voy a haceros también es el de la puntualidad y el de la asiduidad. Ambas advertencias las doy porque en las ciencias médicas—como en todas las ciencias por supuesto—están las cosas tan ligadas, que sus conocimientos se imposibilitan si existe en ellos una laguna. La puntualidad es precisa, además, porque el conferenciante, y más si este está poco acostumbrado como me pasa a mí, se distrae inoportunamente, y ello redundo en perjuicio de la charla y de sus oyentes.

Paradójicamente os ruego en cambio perdón, si algún día yo no fuera tan puntual como quisiera. Ya sabéis, supongo, que mi profesión es la de esclavo. El médico propone y los enfermos disponen. La vida del médico es de continuo sacrificio y requiere un temple especial para habituarse a ver aguada una fiesta que uno venía preparando con cariño quizás desde hacía varias semanas, a suspender un viaje, a interrumpir el sueño o la vida tranquila del hogar.

Quizás pues algún día, hayais de haceros partícipe de este temple, y

habréis de disculparme una tardanza, tal vez una ausencia, o posiblemente una interrupción.

Otro ruego me queda por haceros, y es el de que perdonéis mi torpeza de expresión. Forzosamente me veo obligado a usar de un tópico. Es este el de que soy un pésimo orador. Buena prueba de ello es esta: Que para dirigiros unas palabras, he tenido que trazar estas cuartillas. Naturalmente esto lo hago hoy.

En días sucesivos, cuando entremos en materia, cuando en realidad andemos para demostrar el movimiento, no precisaré trazar unas líneas porque ya me será más fácil charlar sin perder el hilo. Si ahora lo hubiera hecho, además de haberos aburrído más que así, posiblemente me hubiera olvidado de alguna advertencia de las que os he hecho.

Quisiera hermanar las explicaciones que aquí voy a dar, con algo anecdótico para con ello conseguir captarme vuestro interés, y por el convencimiento que tengo de que la anécdota se recuerda mejor que una descripción larga e ingrata. Lo intentaré en cuántas ocasiones me sea posible para evitar la aridez de lo material.

El médico, no es tan solo un obrero de la Medicina, vital. Al médico se acude contándole confidencias e intimidades, que jamás deben salir de nuestra boca. Es el llamado Secreto profesional el que obliga al médico, al silencio absoluto de todo lo que a él se confía. No obstante estas confesiones, influyen de tal modo en la vida y el modo de ser y pensar del médico, que este difícilmente puede sustraerse a recordar en sus circunstancias privadas los sucesos que ha oído en su consultorio; los secretos que a él le han sido confiados, le autorizan para creerse, quizás con un poco de vanidad—pecado este del que todos andamos sobrados—algo superior al resto de sus conciudadanos, para suponerse más enterado que otros de la constitución no sólo del cuerpo humano, sino también del alma humana, y por ello más de una vez actúa como buen consejero, y quijotescaamente *desface entuertos* y remedia dolencias espirituales.

Recuerdo que una vez un compañero, me refirió lo siguiente:

Cierta ilustre dama, de continuo acongojada porque durante su matrimonio solamente había logrado fracasos en su maternidad. Todos los hijos que tenía, morían a los pocos días de nacer. Alguna alma mal intencionada—que no han escaseado nunca en ningún tiempo ni en ninguna latitud estos seres despreciables—llegó hasta ella para decirle que aquello era un castigo por pecados antiguos de su esposo.

Un día fueron a consultar con uno de nuestros más atamados especialistas. Este, con su cara de bondad y sonrisa amable, dispuso un plan a la enferma, y convenció a la madre dolorida de que las causas de su maternidad fracasada eran muy distintas; hilvanó unas cuantas mentiras piadosas, y aquel matrimonio que hoy tiene varios hijos, volvió a ser feliz.

He aquí como una mentira de un médico, logró la ventura de dos seres que vivían en el infierno.

Yo quisiera que comprendiérais la grandeza que encierra mi profesión, y desearía también que os diérais cuenta de mi noble intención al

organizar estas charlas a ruegos del NOSTRE IDEAL CLUB, agrupación a la que ya hace tiempo pertenezco.

Soy del parecer que al público no se debe dar a conocer sino aquellas verdades fundamentales necesarias para el sostén de una buena cultura general, pues lo contrario supone el iniciarle en cuestiones puramente técnicas que por no estar en condiciones de comprenderlas—como muy acertadamente dice el Dr. Alvarez Sierra—las interpretaría casi siempre de un modo erróneo. Y añade: una cultura superficial, solo puede dar la ciencia a raedias, y la ciencia a medias es la peor de las ciencias.

Procuraré pues esquivar estos peligrosos escollos, y para evitar suspicacias, de antemano os aviso que nunca puede servirme de reclamo ni tener un fin tristemente comercial el describir e ilustrar sobre cosas que otros han dicho, ya que en mis charlas, no he de poner nada de mi cosecha, pues las cosas que ella estudie, serán tan fundamentales, tan probadamente ciertas, que, consagradas por la práctica, cualquier doctor podría explicarlas como yo o mejor que yo que—en esto, me siento socialista—quisiera eliminar por completo mi personalidad para ser un modesto exponente de la verdad y para lograr que vosotros aprovecharais estas horas que robáis al asueto obteniendo nuevas enseñanzas, que a fin de cuentas ha sido el único propósito que guió al Club para organizar estas charlas.

Campo tenemos los médicos en revistas profesionales y academias científicas para exponer nuestras doctrinas y mantener nuestros puntos de vista personales. Acudan a él los que quieran defenderlos.

Lo contrario es a mi juicio prostituir a una profesión, que si debe ser respetada por todos, será sagrada para sus ejercientes, y enaltecerla a ella es la mejor manera de enaltecernos a nosotros mismos.

Pero, en fin, me estoy saliendo del propósito que me había trazado. Quise hacer en esta charla preliminar un somero exponente del programa que íbamos a desarrollar. Ya creo que lo he hecho. Del objeto de estas charlas y el alcance de las mismas. Quise también antes de entrar en materia, lanzar una mirada, un vistazo general a mi auditorio, verdaderamente satisfecho del número de inscripciones, y agradeciendo sobre todo a las muchachitas el interés que demuestran acudiendo a estas charlas.

Pero no quisiera terminar estas palabras de hoy sin aprovechar la ocasión de hacer un merecido elogio de los sanitarios que en estos momentos exponen su vida por salvar la de sus semejantes.

Médicos, practicantes, enfermeras, sanitarios todos, no vacilan en abandonar, las comodidades de su hogar, los cariños familiares, incluso su porvenir y el bienestar de sus hijos, para entregarse en cuerpo y alma a la humanitaria labor de curar algunas veces, aliviar muchas otras y consolar siempre, que es la misión trazada por sí mismos desde que decidieron la elección de su profesión.

Precisamente la misión de enfermera, se presta todavía más que la de médico, por su trato más continuo con los enfermos y lesionados, para

sustituir con sus cuidados bienhechores, ese cariño familiar que los combatientes ha de ser—estoy seguro de ello—lo que más echen en falta, realizando una continuación de su hogar, siendo algo así como novias y madres espirituales en momentos de angustia, cuando la fiebre encoja el ánimo del infeccioso, cuando el agudo dolor desespera al herido, cuando en fin uno y otro tanto necesitan de los solícitos cuidados que tan solo unas manos femeninas pueden prodigar.

Conviene que os fijéis en esto. Que veáis la sublimidad de esta misión, los sacrificios que encierra, que meditéis los peligros y privaciones que ellos sufren, por si un día animados del mayor deseo de cooperación a la humanitaria labor que desarrollan estos seres, quisieráis engrosar la legión sanitaria, para no sentirnos defraudados cuando sea tarde, y una vacilación puede ser un peligro para el herido o enfermo que os confía su vida.

Los médicos y enfermeras son en la guerra no solo unos combatientes contra el germen morboso, si no que sin más armas que sus instrumentos y sus fórmulas, han de situarse ante la metralla del campo opuesto, corriendo el riesgo del bombardeo, del hundimiento del hospital, y sufriendo quizás la pena de ver extinguirse en breves momentos, centenares de vidas de las que ellos han sido humanos recuperadores, y perecer en unión de los hospitalizados, sin pensar en ellos mismos, si no en los seres que tienen a su cuidado.

El sacrificio ha sido, es y será, en la paz como en la guerra el compendio de la vida de todo sanitario, que hizo de su profesión un santuario que está por encima de toda pasión política, de toda conveniencia personal, pues son innumerables los casos en que ha de cuidar a su enemigo, porque en él no vé sino una vida a salvar, cifrando su mayor orgullo en rescatar a la muerte, que es su verdadero enemigo, un ser humano.

¿Cabe mayor nobleza de miras? ¿Cabe una misión más espiritual y simpática?

Honremos pues la memoria de los que perecieron en la lucha persiguiendo tan solo el ideal de asestar un golpe mortal a la misma muerte, fijando sus ojos en la Cruz de Malta, emblema de la Sanidad y neutralizando con sus cuidados, los horrores del mortífero plomo.

Termino por hoy, agradeciendo a todos la atención con que me habéis escuchado.

Preguem l'intercanvi del portantveu

Afavoriu els nostres anuncians, ja que ells ajuden la nostra obra social

HOMES IL·LUSTRES DEL PASSAT SEGLE

MANUEL KANT

PER ARCADI BACH

Manuel Kant és un dels filòsofs moderns més grans. Va néixer a Koenigsberg (Prússia) el 22 d'abril del 1724. Era el quart dels nou fills d'una família que es suposa d'origen escocès. El seu Pare era guarnicioner i la seva Mare, es distingí pel seu fervor religiós.

Als deu anys va ésser enviat al col·legi de Federico, on els seus professors volien que seguís la carrera eclesiàstica. El nen, però, demostrà bones disposicions pels estudis clàssics i poca per la Teologia i matemàtiques. En 1740 va entrar a la Universitat, i allí s'orientà vers nous camins. Es va dedicar a l'estudi de la Teologia i fins arribà a oficiar en algunes esglésies de la comarca. Les seves aficions, però, a la filosofia a les matemàtiques l'apartaren del ministeri eclesiàstic. Les dificultats sorgides a la mort del seu Pare, junt amb d'altres sorgides en voler aconseguir una plaça en Koenigsberg, serviren per entregar-se de ple a l'estudi i a l'ensenyança.

Amb Kant, arriba realment la filosofia alemanya, en el seu període d'esplendor. Kant començà per analitzar la raó humana, l'instrument de la nostra ànima i va tractar de fixar el límit del nostre saber en la seva obra "LA RAZÓN PURA". En aquesta obra exposa com a fonament, que tot el que percebim i comprenem, és el resultat de les excitacions que rebem de fora o en el nostre interior, i la nostra capacitat de comprensió; però que cada individu pot sentir i comprendre aquestes excitacions a la seva manera: un veu un objecte blau, però ningú no sap si un altre individu el veu del mateix color, per més que l'anomeni blau també. Convindria doncs, saber fins a quin grau, la nostra organització influeix en la nostra comprensió, essent molt possible que el que veiem i observem, no sigui sempre l'imatge exacta de la cosa observada. Cada individu veu el món pels seus sentits. Quina és doncs, la relació entre les coses i la concepció que tenim d'elles? Sabem el que les nostres facultats concebeixen, però no podem dir que coneixem les coses en sí ni el que són ni com són. Totes les nostres concepcions, filles de la nostra intel·ligència, solament son aparences si no tenen per base l'experiència; de manera que el que no alcança aquesta, és a dir, els nostres sentits, és un món tancat per a nosaltres. L'organisme humà i les lleis de la nostra intel·ligència, encloïxen tota possibilitat de comprendre el que està fora dels nostres sentits; resumint: les idees poden ésser o no resultat d'experiències dels nostres sentits.

Basat en aquests principis, publicà Kant una infinitat d'obres, destacant entre elles "ESTUDIO CRÍTICO DE LA RAZÓN PRÁCTICA" que es una de les obres més grans que ha produït el geni alemany.

Manuel Kant, morí en la seva ciutat natal el 12 de febrer del 1804.

VALORS

Per *L'Espigoaire*

V

En endinsar-se en el sector cultural de l'art i de la sensació estètica—part de la Filosofia que és coneguda amb el nom d'Estètica—cal advertir, però, que el «valor estètic» no es dona solament en l'art, sinó també en la Natura. I aquesta emoció que ens causa el món que ens envolta és la que commovia pregonament al nostre contertuli, al qual ens referíem dies enrera.

Però, el copsar les belleses del món al qual estem submergits, no és pas sempre fàcil; cal estar-hi educats, habituats; cal que una segona mà ens guiï. Així com una obra plàstica d'art captiva a l'esperit menys il·lustrat amb les tècniques pròpies de l'art, en canvi, en posar se en contacte amb les belleses de la Natura, l'emoció estètica està en raó directa amb la cultura general de l'espectador. I per cultura general cal entendre, sobre tot, la puresa de sensibilitat, la sublimació dels instints, la pulcritud dels sentiments i afectes. I ací, se'ns planteja un problema molt general, però també molt nostre, molt espanyol. Un porcentatge insignificant, encara, representa la massa del poble que s'allunya de les urbs per tal de gaudir de les belleses del camp: el crescut saldo acreedor del compte de pèrdues i ganàncies de les empreses d'espectacles ho demostra palesament. En canvi, els estrangers, de les nacions nòrdiques especialment, ens donen un bell exemple: imitem-los. Fem com aquell anglès que trobant se allunyat de la seva pàtria tastà l'aigua de la mar i digué: «És salada, és nostra, ens pertany».

I tal vegada la manca d'aquesta cultura estètica de la Natura, és la causa de què els nostres pobladors del camp sospiren constantment per la capital. Cal reconèixer que el problema de «l'èxode rural» és de caire marcadament educatiu; no sempre és una qüestió d'ordre econòmic, exclusivament; té una fonamentació filosòfica: la falla de sensibilitat estètica i d'una orientació racional de la vida camperola.

Cal remarcar, però, amb orgull, que els iniciadors d'aquesta cultura estètica envers la Natura foren els prohoms espanyols Giner de los Rios i Cossio, els fundadors de la «Institució Lliure d'Ensenyança».

Després de la Guerra, algunes nacions han assajat el mode de combatre sense violència el problema social de «l'èxode rural» i, a l'ensem, el mitjà d'atreure la gent de la ciutat vers la vida del camp. I així Alemanya, per exemple, té establert en el seu reglament escolar ço que anomenen «l'Any prussià». I en virtut de l'organització que comporta l'esmentada denominació, tots els escolars vénen obligats a romandre l'últim any d'escolaritat al camp, per tal d'ésser educats en les tasques de la pa-

Esportiva

ESPORT I SENTIMENTALISME

PER JOSEP PACREU

Quantes vegades m'he preguntat jo mateix o bé he dissentit amb altres companys la causa de què no existeixin com en els anys llunyans dels nostres avantpassats, idíl·lis sentimentals.

La causa, crec jo, és l'esport; un home dedicat de plè a la pràctica d'un l'esport determinat, té tot el seu enteniment concentrat en allò que es proposa, ja sia en superar-se a si mateix, en competicions, en preparar-se per a torneigs, etc., i per tant, no li resta temps ni energies per dedicar al sentimentalisme i conviu entre les dones sense pensar en l'atracció sexual; sols desitja la seva amistat i com a tal les considera companyes d'excursió, de platja, de l'esport que sigui, sense sentir-se atret particularment per la bellesa d'una o altre, i tenint per totes el mateix afecte.

La dona també esportiva pensa d'una forma bastant aproximada amb la sola diferència de què a més de l'esport, al trobar-se en companyia dels

gesia. No és veritat que és una bella orientació?... Imitem a l'anglès abans esmentat... I ço que esmentem de la nació germànica podríem dir-ho de Mèxic.

Un altre problema relacionat amb la cultura artística està representat per l'anomenat «art decoratiu». L'artista, no sempre aspira a la «pura sensació», no sempre és transportat o es transporta del conjunt de la realitat a «l'altre món», per dir ho així. Aquesta modalitat de l'art procura embellir les coses mirant al conjunt de totes elles. Així, per exemple, una cambra bellament empaperada a l'estil cubista, fóra un desacert decorar-la amb mobles i atuellis a l'estil del segle XVIII.

Qui no ha vist col·locats a les parets de moltes vivendes modestes un sens fi de quadres, retrats i calendaris de tots colors?...

L'art decoratiu no pot subsistir, per dir-ho així, per «ell sol»; ha d'estar d'acord amb tot el conjunt. I, així, els mobles han d'estar relacionats amb la cambra; la cambra, amb la casa; la casa, amb el carrer o la plaça i la plaça o el carrer ha d'estar relacionada amb el conjunt de la vida o de la ciutat.

Cal remarcar, però, que l'art decoratiu no és ni s'ha d'entendre com un luxe: és més bé una necessitat de la vida, de la vida que cerca sempre fruit de la bellesa en totes les seves manifestacions.

(continuarà)

Í N D E X

MARIA ALBERT :	
Recordant	14
Pinzellades	99
ERNEST ARTIGAS :	
Somni?	9
Una excursió a Romanya	43
Alfred Maier ha estat nomenat soci honorari	63
ARCADI BACH :	
Lliure com les flors boscanes	28
Parlament	61
El Festival Escolar	85
Als nostres consocis	98
Manuel Kant.	127
JAUME BANYERES :	
Perquè hi ha pocs melòmans	104

AIGUA MINERAL DE **PANEDES**

IMMILLORABLE PER L'ESTÓMAC

LA MÉS ECONÓMICA

homes i encara que els considera també com a companys, sol practicar¹ apart algunes excepcions, un altre art, esport podriem dir-ne, que és el flirt, sense altra intenció, crec jo, que la de posar a prova fins on arriba el seu poder de seducció.

Quan un individu es troba en període d'atur forçós en la pràctica dels esports, com és l'actual moment que vivim, sent en son interior la nostàlgia, el desig de quelcom que no sap precisament el que pot ésser; es el sentimentalisme que tot individu porta en el seu més quiet recó de l'esperit, que desperta i llavors es manifesta en una mateixa persona abans escèptica l'interès per el romàntic: aprecia, si és home les qualitats de les dones, que l'envolten (o al contrari si és dona) i inconscientment sent preferència per la que més s'adapta a la seva manera d'ésser i pensar i pot acabar en idil·li.

Per tant, i perquè quan es reempreguin normalment o amb major intensitat les pràctiques esportives, no es trobin molts dels que foren fins ara fervents esportistes, lligats per el sentimentalisme, és de desitjar sigui ben aviat.

LLUÍS BARCELÓ BOU :	
La Costa Brava	67
Del Palamós antic	98
MARIA DE LA CONCEPCIÓ BECH :	
Visions emocionals de Palamós	26
La societat actual i l'obra del NOSTRE IDEAL CLUB	76
JOSEP CALVET :	
Muntanyenca	45
CINTA CARRERAS :	
Del meu bloc de recopilacions	109
JOSEP CONDOM :	
Els eriçons del mar	116
FELIU CUCURULL :	
Nits de soledat	68
«EDITORIAL»	1 - 13 - 25 - 73 - 85
L'«ESPIGOLAIRE»:	
Conducta errada	19
Valors I	78
» II	92
» III	106
» IV	117
» V	128
«ESPORTIVA»	22 - 57
MARIA DOLORS FONT :	
L'esperit femení davant del Club	7
La vetllada musical del 2 d'Abril	52
Siluetes femenines	87
FRANCESC GARRELL :	
L'Atlàntida	56
El Camping	93
PILAR GURNÉS :	
Saludant la festa del llibre	40
FRANCESC JUANALS i DAGUES :	
Record d'una excursió	81
ESTEVE JUNCÀ :	
Orientacions de Cultura Física	34
«J. V.» :	
La Infermera	80
«LITERÀRIA»	110 - 121

ADOLF LOZANO :	
Parlament	123
ESTANISLAU MACOWIECKI :	
Seamos humanos	15
LLUÍS MARGARIT :	
El premi Nobel i la literatura a l'any 1935	6
Bécquer.—En el primer centenari del seu naixement.	30
In Memoriam.	41
Parlament	49
El ball del «Maig Florit»	74
Perquè és tan blau el nostre mar?	90
Els homes de lletres en la intimitat	100
Parlem de la dansa?	112
«MARGARIDA SAINZ»:	
La festa del llibre.	65
JOAN MAS:	
Finalitat que perseguim	21
»NOTICIARI» :	11-23-35-46-59-71-82-95-108-120
M. OLIVER ALBERTÍ :	
La joventut ardida	8
JOSEP PACREU:	
Excursió i acampada a les Guillerries	69
Acampada de platja	102
L'esport i la dona	119
Esport i sentimentalisme	129
JOSEP PARALS :	
Orígen i desenvolupament del llenguatge en relació amb l'evolució de la humanitat	114
DOLORS PUIG :	
Excursionisme	53
JOAN PUIG I FERRETER :	
A l'hort de les monges.	2
MARTÍ VALERO :	
La conducta com a norma d'actuació.	37

Calats i brodats mecànics.
Especialitat en treballs
per a modisteria.

Consol Torró

Venda exclusiva
de les renombrades
llanes «La Balanguera»

Passeig Castelar, 3
PALAMÓS

CALÇATS SALA

LA CASA ON HI TROBAREU
ELS MILLORS MODELS

PREU FIX
Palamós

BAR ARNAU

BEGUDES DE MARCA
SERVEI ESMERADÍSSIM

FERMÍ GALÁN, 2
AVINGUDA F. MACIÀ, 55
PALAMÓS

ALBERT NOGUER

NOVETATS
CONFECCIONS
GÈNERES DE PUNT

CARRER MAJOR
PALAMOS

JOSEP PUIGGRÓS

SASTRE
PALAMÓS

FRANCESC SOLER

CONSTRUCCIÓ I REPARACIÓ
DE TOTA CLASSE DE MÁQUINES
ESPECIALITAT
EN LA INDÚSTRIA SURERA

TALLERS: N. SALMERON, 7
TELÉFON 14
PALAMÓS

S. PLAJA VILLENA

Centre de Subscripcions
de periòdics i revistes

Pagès Ortiz, 49
PALAMÓS

DEMANEU

GASOSES BATET

REPRESENTANT:

JOSEP POMÉS
Major, 49 - PALAMÓS

HOTEL I BAR TRIAS

TOT CONFORT
GARATGE

Telèfon 35
PALAMÓS

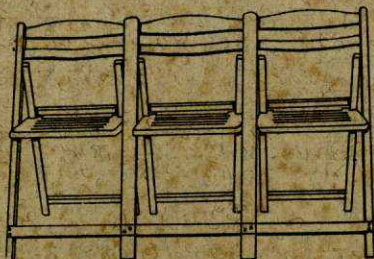
Disponible

Fusteria Mecànica - JOSEP JUBERT

FÀBRICA DE CADIRES

St. Joan de Palamós - G. Hernández, 21 i 23

**Construcció d'Obres
de totes classes**

Cadires per arrendar per tempora-
da i Festa Major, als envelats,
cafès i bars; pistes, piscines, fútbol
i tota classe d'esport

A preus reduïts

Impremta J. JOVÉS - Pi i Margall, 20 La Bisbal